

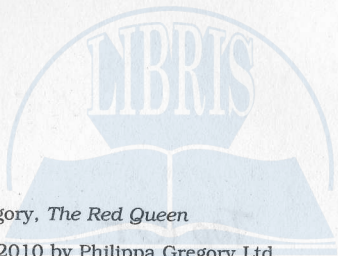
POLIROM
Top 10+

PHILIPPA
GREGORY

Regina roşie

Philippa Gregory, *The Red Queen*

Copyright © 2010 by Philippa Gregory Ltd.
Originally published by Touchstone, a division of Simon & Schuster, Inc.
All rights reserved

© 2011, 2014, 2016 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto copertă: © Jeff Cottenden

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splatul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

GREGORY, PHILIPPA

Regina roșie / Philippa Gregory; trad. de Anacaona
Mîndrîlă-Sonetto. – Iași: Polirom, 2016

ISBN print: 978-973-46-6359-0

ISBN ePub: 978-973-46-6502-0

ISBN PDF: 978-973-46-6503-7

I. Mîndrîlă-Sonetto, Anacaona (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

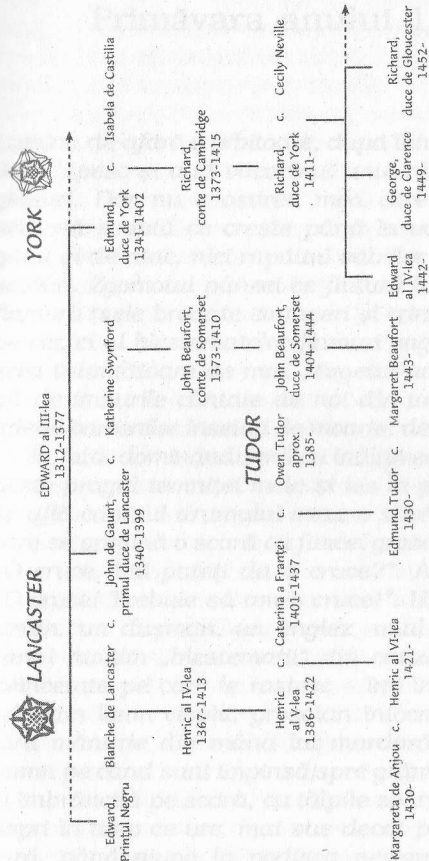
PHILIPPA GREGORY

Regina roșie

Traducere din limba engleză
de Anacaona Mîndrîlă-Sonetto

POLIROM
2016

Bătăliile din Războiul
celor Două Roze

Primăvara anului 1453

Lumina de-afară e orbitoare, după întunecimea odărilor. Clipesc și aud vacarmul unui mare număr de glasuri. Dar nu e oștirea mea care mă cheamă; această șoaptă ce crește până la vuiet nu e strigătul ei de atac, nici răpăitul săbiilor lovindu-se de scuturi. Zgomotul pânzei ce flutură în vânt nu e al flammurii mele brodate cu îngeri și crini înălțându-se pe cer, ci al blestematelor flammuri englezești în adierea triumfătoare de mai. Mugetul acesta e deosebit de imnurile cântate de noi din toți rărunchii, e urletul oamenilor însetați de moarte: de moartea mea.

În față, dominându-mă cu înălțimea când pășesc peste pragul temniței mele și ies în piața orașului, se află capătul drumului meu: o stivă de lemne de care se sprijină o scară cu fuscei grosolani. Șoptesc: „O cruce, îmi puteți da o cruce?”. Apoi mai tare: „O cruce! Trebuie să am o cruce!”. Un bărbat – un străin, un dușman, un englez, unul dintre cei pe care-i numim „blestemații” din cauza blasfemiilor neîncetate pe care le rostesc – îmi întinde un crucifix din lemn cioplit, grosolan întocmit, și-l înșfac fără mândrie din mâna lui murdară. Îl strâng în pumn pe când sunt împinsă spre grămada de lemne și îmbrâncită pe scară, cu tălpile zgâriate de fusceii aspri în timp ce urc, mai sus decât propria-mi statură, până ajung la podișca nesigură, bătută în cuie în vârful rugului; sunt răsucită cu bruschețe și mi se leagă mâinile la spate, pe după stâlp.

Totul se petrece atât de încet, încât aproape aș putea crede că timpul însuși a încremenit și îngerii

pogoară din cer pentru mine. S-au întâmplat și lucruri mai stranii! Oare n-au venit la mine îngerii pe când pășteam oile? Nu m-au strigat oare pe nume? N-am condus o armată întru ajutorarea orașului Orléans? Nu l-am încoronat pe Delfin și nu l-am alungat pe englezi? Eu singură? O fată din Domrémy, sfătuită de îngerii?

Sunt aprinse surcelele de la picioarele rugului, de jur împrejur, și fumul se împrăștie și se unduiește, purtat de adiere. Apoi focul se întetește și mă învăluie un nor fierbinte ce mă face să tușesc și să clipesc, cu lacrimile curgând șiroaie. Îmi părlește deja tălpile goale. Ridic când un picior, când pe celălalt, prosteste, de parcă aș trage nădejde să mă cruț astfel de neplăcere, și mă uit cu ochii mișiți prin fum, dacă nu cumva sosește cineva în fugă, cu găleți cu apă, ca să spună că regele pe care l-am încoronat a oprit această faptă sau că englezii, care m-au cumpărat de la un soldat, recunosc acum că nu sunt a lor ca să mă omoare sau că Biserica mea știe că sunt o fată bună, o femeie bună, a cărei singură vină e aceea că-l slujește pe Dumnezeu cu o hotărâre pătimasă.

În mulțimea ce se îmbrânțește nu există însă nici un salvator. Zgomotul crește, devenind un țipăt strident, asurzitor: un amestec de binecuvântări și blesteme, rugăciuni și necuviințe. Îmi ridic ochii spre cerul albastru, așteptându-mi îngerii să pogoare, iar un buștean se mișcă în rugul de sub mine, stâlpul de care sunt legată se clatină și cele dintâi scânteii țâșnesc în sus și-mi părlesc haina. Le văd cum mi se așază pe mânecă, lucind ca niște licurici, simt ceva ca o zgârietură în gâtulejul uscat și încep să tușesc din cauza fumului și să șoptesc ca o fetiță: „Dumnezeule bun, salvează-Ți fiica! Dumnezeule bun, pogoară-Ți mâna asupra mea! Dumnezeule bun, mântuiește-mă pe mine, fecioara Ta...”

Se aude un trosnet, simt o lovitură la cap și mă trezesc zăcând buimacă pe scândurile dușumelei din odaia mea de culcare, cu mâna lipită de urechea înroșită, privind în jur ca o neghioabă, fără să văd nimic. Doamna mea de companie deschide ușa și, văzându-mă năucită, cu scăunelul de rugăciune răsturnat, spune supărată:

— Lady Margaret, culcă-te! A trecut de mult ora ta de culcare. Sfânta Fecioară nu prețuiește rugăciunile fetelor neascultătoare. N-ajută la nimic să întreci măsura. Mama ta vrea să te trezești devreme dimineață. Nu se poate să stai trează toată noaptea și să te rogi; e o nebulie!

Trăneste ușa și o aud spunându-le servitoarelor că una dintre ele trebuie să intre la mine neîntârziat, să mă bage în pat și să doarmă lângă mine, ca să se încredințeze că nu mă scol la miezul nopții pentru un alt rând de rugăciuni. Nu le place să mă țin de ceasurile liturghiilor; se pun între mine și o viață de sfințenie, zicând că sunt prea mică și am nevoie de somn. Ba chiar cutează să mă mustre că mă dau mare, că fac paradă de pioșenie, când eu știu că Dumnezeu m-a chemat și că e datoria mea, datoria mea cea înaltă, să-I dau ascultare.

Dar chiar de-ar fi să mă rog toată noaptea, n-aș putea regăsi viziunea care era atât de vie cu doar câteva clipe în urmă; a pierit. Preț de o clipă, preț de o clipă sfântă, am fost acolo: am fost Fecioara din Orléans, sfânta Ioana a Franței. Am înțeles ce poate face o fată, ce poate fi o femeie. Dar pe urmă am fost târâtă înapoi pe pământ și muștrată de parcă aș fi o fată obișnuită, iar asta a stricat totul.

— Sfântă Fecioară Maria, călăuzește-mă! Îngerilor, întoarceți-vă la mine! șoptesc, încercând să mă înapoiez în piață, la mulțimile ce privesc, la acel moment înălțător.

Însă toate astea au dispărut. Trebuie să mă agăț de stâlpul patului ca să mă ridic în picioare – sunt ametită din cauza postului și a rugăciunilor.

Îmi frec genunchiul la care m-am lovit. Pielea are o asprime minunată; cobor mâna și ridic cămașa de noapte ca să-mi văd amândoi genunchii, iar amândoi sunt la fel: aspri și roșii. Genunchii de sfântă, Domnul fie laudat, am genunchi de sfântă! M-am rugat atât de mult și pe podele atât de tari, încât pielea genunchilor mei s-a întărit ca bătătura de pe degetul unui arcaș englez. Încă n-am împlinit zece ani, dar am genunchi de sfântă! Asta nu se poate să nu aibă o însemnătate, orice i-ar spune mamei guvernanta despre cucernicia prefăcută și lipsită de măsură. Am genunchi de sfântă. Mi-am jilit pielea genunchilor prin rugăciuni neînterupte; acestea sunt stigmatete mele: genunchii de sfântă. Domnul fie laudat, pot să mă ridic la înălțimea provocării și să am un sfârșit de sfântă!

Mă bag în pat, așa cum mi s-a poruncit, căci supunerea, fie și în fața unor femei neghioabe și vulgare, e o virtute. Chiar dacă sunt fiica unui om care s-a numărat printre cei mai de seamă comandanți englezi în Franța, vlăstar al măreței familii Beaufort și prin aceasta moștenitorul tronului lui Henric al VI-lea al Angliei, tot trebuie să le dau ascultare guvernantei și mamei mele, ca și cum aș fi o fată ca oricare alta. Am un rang înalt în regat, sunt verișoară cu însuși regele – dar groaznic de nerespectată acasă, unde sunt silită să fac ce-mi spune o femeie bătrână și proastă, care doarme în timp ce preotul ține predica și sugerează zaharisite pe când se rostește *Tatăl nostru*. O socotesc pe guvernanta mea drept crucea pe care mi-e dat s-o port și o amintesc în rugăciunile mele, ca pe o dovadă de evlavie.

Aceste rugăciuni îi vor mântui sufletul nemuritor – în ciuda a ceea ce merită pe drept –, căci întâmplarea face ca rugăciunile mele să fie binecuvântate cu osebire. Încă de când eram mică, încă de când aveam cinci ani, am știut că în ochii Domnului sunt un copil aparte. Ani la rând am crezut că acesta e un dar unic – câteodată simțeam duhul lui Dumnezeu aproape de mine; alteori

simțeam binecuvântarea Sfintei Fecioare. Anul trecut însă, un veteran din Franța care se întorcea cerșind în satul lui, a apărut la ușa bucătăriei pe când eu smântăneam laptele și l-am auzit cerându-i lăptăresei ceva de mâncare, căci era un soldat care văzuse minuni: o văzuse pe fata căreia i se spunea Fecioara din Orléans.

— Lasă-l să intre! am poruncit dându-mă iute jos de pe scăunelul meu.

— E murdar, s-a împotrivit servitoarea. Nu-l las să intre dincolo de ușă.

Omul a trecut pragul cu pași târșiți și a azvârlit sacul din spinare pe podea.

— Dacă v-ați putea lipsi de niște lapte, domniță..., s-a milogit el. Și poate de-o coajă de pâine pentru un om sărman, un soldat care-a luptat pentru stăpânul și țara lui...

— Ce ziceai despre Fecioara din Orléans? l-am întrerupt. Și despre minuni?

Îndărătul meu, servitoarea a mormăit ceva în barbă, a dat ochii peste cap, dar i-a tăiat un colț de pâine neagră de secară și i-a turnat lapte într-o ulcică grosolană de lut. El aproape că i-a smuls-o din mână și a dat laptele pe gât într-o clipită, apoi s-a uitat să vadă dacă mai capătă.

— Spune-mi! i-am poruncit.

Servitoarea i-a făcut semn din cap că trebuie să-mi dea ascultare, așa că omul s-a întors spre mine și s-a înclinat.

— Slujeam în oștirea ducelui de Bedford în Franța, când am auzit de o fată care lupta călare alături de francezi. Unii o credeau vrăjitoare, alții o credeau în cărdășie cu diavolul. Dar țitoarea mea...

Servitoarea a pocnit din degete și omul și-a înghițit cuvintele.

— O femeie pe care o cunoșteam din întâmplare, o tânără franțuzoaică, mi-a spus că fata asta, Ioana din Domrémy, vorbise cu îngerii și făcuse legământ că va avea grijă ca prințul francez să fie încoronat și să urce pe tronul Franței.

Era doar o copilă, o fată de la țară, dar spunea că îngerii i-au vorbit și au chemat-o să-și salveze țara de noi.

Mă simțeam fermecată.

— I-au vorbit îngerii?

El a zâmbit, ca să-mi intre în voie.

— Da, domniță. Când era nu mai mare decât Domnia Voastră.

— Dar cum i-a înduplecat pe oameni să-i dea ascultare? Cum i-a făcut să înțeleagă că e deosebită?

— O, mergea călare pe un cal mare și alb și purta haine bărbătești, ba chiar și armură! Avea o flamură cu crini și îngeri, iar când au adus-o în fața prințului francez, l-a cunoscut dintre toți curtenii lui.

— Purta armură? am șoptit a mirare, ca și cum în fața ochilor mi s-ar fi desfășurat propria viață, nu povestea unei franțuzoaice necunoscute.

Oare ce-aș putea fi dacă oamenii și-ar da seama că îngerii îmi vorbesc, întocmai cum i-au vorbit acestei Ioana?

— Purta armură și conducea oștenii în luptă, a zis omul dând din cap. Am văzut-o!

I-am făcut semn servitoarei.

— Dă-i niște carne și niște bere slabă să bea.

Ea a pornit cu pași vioi spre cămară, iar bărbatul cel străin și cu mine am ieșit din lăptărie, el lăsându-se greoi pe o bancă de piatră de lângă ușa din spate. Am rămas în picioare, așteptând, până când servitoarea i-a trântit omului o tavă la picioare, iar el s-a apucat să-și infunde gura cu mâncare. Înfuleca întocmai ca un câine lihnit, fără pic de mândrie; după ce a isprăvit și a golit cana cu bere, l-am potopit iar cu întrebările.

— Când ai văzut-o prima oară?

— Ah, a mormăit el ștergându-se la gură cu mâneca. Eram pregătiți de asediu în fața unui oraș francez numit Orléans, siguri că vom învinge. La vremea aceea, înainte să apară ea, învingeam de fiecare dată. Noi aveam arcul cel lung, iar ei

nu-l aveau; îi doboram ca la seceriș, parcă am fi tras la țintă în snopi de paie. Eu eram arcaș. (S-a oprit, de parcă s-ar fi rușinat că a umflat prea mult adevărul, și și-a îndreptat greșeala.) Eram făurar de săgeți. Dar arcașii noștri câștigau fiecare bătălie.

— Lasă asta, cum e cu Ioana?

— Păi, despre ea vă povestesc. Însă trebuie să înțelegeți că francezii n-aveau nici o șansă de victorie. Oameni mai înțelepți și mai pricepuți decât ea știau că sunt pierduți. Pierdeau luptă după luptă.

— Dar ea? am șoptit.

— Ea spunea că aude voci, îngeri care-i vorbesc. Au îndemnat-o să meargă la prințul francez – un nătâng, un nimeni –, să meargă la el și să-l facă să-și ia în primire tronul de rege și pe urmă să ne alunge de pe pământurile noastre din Franța. A izbutit să ajungă la rege și i-a spus că neapărat trebuie să-și ia în primire tronul și s-o lase pe ea să-i conducă oștirea. El s-a gândit că poate fata are darul profeției, nu era sigur – dar n-avea nimic de pierdut. Soldații credeau în ea. Era o simplă fată de la țară, dar se îmbrăca în straie de ostaș, avea o flamură brodată cu crini și îngeri. A trimis un sol la o biserică, unde omul a găsit o veche spadă de cruciat, exact acolo unde spusese ea că ar fi – stătuse ascunsă ani de zile.

— Chiar așa?

Omul a râs, apoi a dat în tuse și a scuipat.

— Cine știe? Poate există ceva adevăr în asta. Ții... prietena mea era incredințată că Ioana e o fecioară sfântă, chemată de Dumnezeu să salveze Franța de noi, englezii. Era incredințată că n-o poate atinge tăișul sabiei. Că e un mic înger.

— Și cum era?

— O fată, o fată ca Domnia Voastră. Mărunțică, cu ochi strălucitori, plină de ea.

Am simțit că-mi tresaltă inima.

— Ca mine?

— Da, întocmai ca Domnia Voastră.